

Hồi 77

**Bàn Long Trận Vây Cừ Thiên Hiệp
Lệnh Thiên Sư Bất Ý Bị Giam**

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mấy ngôi mộ đá giải khói trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa Đông, khiến người ta mở mắt mà không trông thấy gì cả, chỉ nhìn được lơ mờ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoảng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sầu mây thảm bóngmỵ hiện trập trùng ...

Lại thêm giữa bầu khói đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rĩ não nùng, lúc bổng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cừ Thiên Hiệp gượng ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luồng nội lực chân người để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần ... hầu trấn tĩnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng chàng đã lầm ... vì chàng cố định tâm bấy nhiêu, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuấy phá bấy nhiêu không tài nào chế ngự được.

Nhiều làn gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết tỉ tê, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cỏi Cửu U địa ngục nghe gặp loài quỷ khóc ma than ...

Cừ Thiên Hiệp không thể nén lòng ngồi lâu được nữa, chàng nghiêng răng ken két, đứng phắt dậy, buộc miệng quát to như sấm nổ:

- Yêu đạo ta quyết liều mạng với người

Vừa hét dứt thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nhắm ngay gò mả giả đánh mạnh một chưởng:

- Bùng !

Một tiếng nổ long trời, gò mả đá bị luồng kinh phong đánh cực mạng, biến ra vô số đá vụn bốc bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.

Đối với ngọn chưởng phong ấy chẳng có kết quả gì, lại thêm khói nồng xông lên gay gắt hơn trước:

Cửu Thiên Hiệp vốn biết. Hoàng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quỷ phù. Nếu là thuật pháp của bọn "Mao sơn đạo sĩ" thì lấy động chế tĩnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kế tiếp:

- Âm ... Đùng !

Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bể ra muôn khối, và bốc bay ào ào như vũ bão mưa sa ... nhưng đã hoài công vô ích, vầng khói trắng vẫn dùn lên cuộn cuộn, bốc mờ cả mắt Cửu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoàng Đại pháp sư phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chát óc kinh hồn, truyền theo làn khói mỏng !

- Cửu Thiên Hiệp ! Người có nhiều khí lực đấy, "Loạn thạch trận" của bốn tọa đầu sợ man khí lực của người đâu ? Ha ha ha !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua như bầm dập can trường. tim óc gần nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không thấy được hình đối phương ở đâu ? Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào !

Cửu Thiên Hiệp phần hận như điên đại tung một loạt bốn, năm chưởng ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đối phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuộn cuộn, thực là uống phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.

Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đã tiêu tan ra mây khói. Lòng tin đã mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niềm phiền não, sầu hận, nổi nóng bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chàng lại nghĩ ba bên bốn bề đều có hố sâu, nhưng không rõ hố sâu, nhưng không rõ hố sâu ở đâu ... mà bước tránh..

Lúc bấy giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chàng lại nghĩ lẫn thẩn, bèn chép miệng lẩm bẩm:

- Hừ ! Ta hiểu rồi ... Nhưng gò loạn thạch này nhứt định là không phải trận quỷ có bùa ma, "Mê tông trận pháp". Mà chính là "Bát quái trận" của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được "SANH" môn là thoát khỏi, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngộ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng. Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận đồ.. !'

Cửu Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động, bất kể sa mù dày mịch, gió khói trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây, Nam, Bắc gì cả, mà chỉ nhắm chạy bừa ra ngoài.

Không ngờ ý tưởng lẫn thẩn của chàng lại đúng với sự thật.

Hoàng Đại pháp sư đối với "Loạn thạch trận" là chính "hấn" mô phỏng theo "Bát quái trận" đồ của Gia Cát Võ Hầu, nhưng hấn chỉ lập lại một phần ba mà thôi

Nguyên vì, Hồn Thọ thừa tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyến, song chỉ chừa ra sáu mươi ba cửa "SANH" môn còn lại là tử lộ. Muốn thoát khỏi trận này phải thuộc huyền vi dịch số, bảy bước tới, tám bước lui, sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế mà tiến mới tìm được sanh môn ... thoát khỏi trận, đây là chưa kể bước đi phải án theo tí ngọ trường cước mẹo dậu thối bộ.. nữa là

Nhưng "Loạn thạch trận" chỉ lấy một phần ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoàng Đại pháp sư gọi binh ma tướng quỷ, thần núi Long Hồ xuống gìn giữ trận, che án cả mắt người, không cho trông thấy cửa Sanh môn.

Vì thế Cửu Thiên Hiệp chạy xồng xộc như hổ đói, suốt một canh vẫn không tìm thấy lối ra, mồ hôi thi nhau chảy như suối đổ ướt cả áo quần chàng đã bắt đầu thấm mệt phá lên thở hồng hộc ...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe tiếng tù và rít lên "ù ư" vang dậy.

Tiếp theo đấy, phía bên hữu bỗng nghe Hoàng Đại pháp sư rống to lên:

- Có gì thế ?

Bỗng hai điểm sáng xanh như mắt mèo, chợt lóe lên nhấp nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:

- Thượng bả pháp sư, đấy là tiếng Lô dịch "Báo động" ... chứ không phải loạn còỉ thường !

Cửu Thiên, Hiệp đang mờ mịt trong vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng "báo động" lấy làm kinh ngạc bồi hồi, chàng vội đứng dừng lại lắng tai nghe ngóng những lời đối thoại bên ngoài.

Hoàng Đại pháp sư lại nhanh miệng nói tiếp:

- Mau ! Mau ra ngoài ô xem xét

Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gấp rút kêu lên hốt hoảng:

- Pháp sư, pháp sư ! Có biến ... nguy mất !

Hoàng Đại thất kinh kêu lên:

- Gì thế ?

- Có người lọt vào "Đấu Ngưu Cung"

Hoàng Đại kêu lên tiếng "A" kinh ngạc bằng giọng nói hốt hoảng hỏi nhanh:

- Ai ? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa ... ai đã vào Đấu Ngưu cung ?

Giọng nói tên thủ hạ run rẩy, líu lưỡi trả lời:

- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lén vào Đẩu Ngươn cung bắt cóc lệnh thiên sư..

Hoàng Đại kêu lên hốt hoảng hỏi:

- Người bảo sao ?

- Lệnh thiên sư bị cô gái cưỡng bách bắt đi.

- Thế các người làm gì ? Toàn là phường ăn hại

- Tiểu nhân trở tay không kịp, chừng biết rõ thì lệnh Thiên Sư còn trong tay cô gái, chúng tôi không dám vọng động, vì thế ... _

- Hừm ? Thế bọn chúng còn những ai nữa ? Chúng chạy mất cả rồi ư ?

- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả !

Cửu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A ...

Kinh ngạc, thật là một việc xuất kỳ bất ý.

Hoàng Đại pháp sư kinh ngạc không kém, tay hữu vẩy nhẹ thiết như ý chỉ vào khoảng không: Soạt ... ù

Một luồng khói đục như sữa, tỏa cuộn ra đầy đất ...

Cửu Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấy rõ bóng Hoàng Đại vội phóng mình chớp tới ...

Nhưng khói trắng cuộn dày, bóng người vụt biến mất, hai tay chàng chớp mạnh vào khoảng không, vấy phải cái gò loạn thạch ... suýt té ngã ...

Ngay lúc đó, một tiếng hét lạnh lạnh từ xa vang dội lại như chim hoàng rời cốc, nhưng đượm giọng giận dữ

- Long Hổ sơn là cái quái gì ? Bần cô nương không tin các người cầm ma bắt quỷ được !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tiếng nói rất quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buộc miệng hét cực to:

- Như Ngọc ! Như Ngọc ta ở đây này !

Nhan Như Ngọc cảm động hét to:..

- Thiên Hiệp ! Chớ loạn, hãy can đảm lên !

- A !

Một tiếng hét vang lên thê thảm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.

Hoàng Đại pháp sư thét lên lạnh lạnh hỏi:

- Nàng là ai ?

Nhan Như Ngọc gắt lên the thé:

- Đạo sĩ gần ! Chưởng nhãn pháp của người không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đẩu Ngươn cung chỉ có Vân Phong vụ tòa mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá ... nhiều ...

- Soạt ! Vút !

Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hồng quang lại nổi.

Sa mù thoát mất bầu không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.

Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ốm như que củi, thân mình lão đạo run lên bần bật như sốt rét nàng đứng an nhiên trên gò đá cách Cừu Thiên Hiệp độ một trượng.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy mồ hôi nhuộm đầy áo Cừu Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luốc tay chân dính đầy bùn đất, bất giác phá lên cười hi hi nói:

- Thiên Hiệp ! Người nô đùa gì quá thế ? Hãy nhìn lại mình người thử xem !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mảy, bất giác thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên, đáp nhỏ:

- Ta chẳng rõ vì sao ? Như Ngọc ... nàng hãy cẩn thận

Lúc này, Hoàng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.

Nhan Như Ngọc nhĩn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười

- Người hãy yên tâm ! Nếu tên "Hoàng" nhích động một tí, thì ta sẽ của cổ vị địa thiên sư của hắn ngay tức khắc !

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vút hổ bầu mạnh vào cổ đạo sĩ bằng giọng nói chanh chua khắc bạc, bảo:

- Lão đạo ? Người mau truyền chỉ gọi tên Thanh ngư không được báo động nữa.

Lão Thiên Sư thất thế lại bị cái quấu điếng người, nên lập cập bảo nhỏ:

- Pháp ... sư.. Hoàng ... ối chao ! Mau ... mau ...

Hoàng Đại đau lòng xót dạ, đưa thiết như ý chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc. vừa run rẩy, nói với lão đạo:

- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá ...

Hắn lại quay nói với Nhan Như Ngọc:

- Tiểu yêu nữ ! Người muốn vượt râu cọp hay sao ?

Lão Thiên Sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp chặt cứng thêm nữa. Lão kêu rống lên thêm thảm:

- Ới chao ? ái, ôi !

Nhiều tiếng kêu rống vang lên bất tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám không còn một tia máu, thân mình lão run lên bần bật một cách đáng thương. Đường đường vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hạ.

Hoàng Đại pháp sư kêu rống triền miên, cây thiết như ý mất đi vẻ bóng lộn, chỉ vì trận Bàn long thạch đã biến mất vắng sa mù không còn tái hiện ta nữa, hấn giận sôi lên sùng sục rống cực to:

- Sơn nhân, thần vụ đâu ?

Vừa hét, vừa nhìn cây thiết như ý bỗng nhiên hấn tỉnh ngộ trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Yêu nữ ! Thảo nào người vào Đấu Ngươn cung lại thông qua được “Vân Phong vụ tỏa” chỉ vì thân mình nhờ nhờ của người ! Đại hại chết đạo pháp lại còn đuổi cả sơn thần của ta ! Yêu đạo ! Yêu nữ ! Ta quyết giết người ...

Nhan Như Ngọc tự biết thân mình đang ô uế, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấu hổ nên nổi nóng, tay hữu nắm chặt “Lão Thiên Sư” thẳng tay ném mạng vào người Cửu Thiên Hiệp đồng thời rống lên lạnh lạnh:

- Phiền người chịu khó giữ chặt “lão ròm”, để ta giết tên dẫn “Trâu” hống hách này.

Vừa hét dứt, nàng không kịp tuốt kiếm ra giao đấu, chỉ rùn người xuống đẩy nhanh ra ngọc chuông nhắm ngay Hoàng Đại pháp sư kích mạnh tới.

- Reng ! Reng !

Thân hình to lớn như đại bàng của Hoàng Đại pháp sư tung mạnh lên cao hăng hăng, chiếc chuông lục lạc gọi hồn vang lên theo nhịp bước của hấn kêu “rỗng rỗng” tựa hồ như hấn thấy động thủ bất tiện, nên nhảy tránh rất tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.

- Âm !

Một tiếng nổ long trời lở đất, hàng ngàn khối đá lớn nhỏ bốc lên cao, lại biến tỏa xuống đất như cơn mưa tuyết.

Nhan Như Ngọc đẩy một chuông đánh tan mộ đá to, lửa giận càng bốc lên ngàn ngút, nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, chiếc bóng trắng lao vút nhắm ngay lối bước của Hoàng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồng thời nàng hét lên lạnh lạnh:

- Yêu đạo ! Người có chạy đường trời.

Hoàng Đại pháp sư giờ cao thiết như ý vẫn mạnh vào khoảng không hét lớn:

- Thủ sơn thần ở đâu ?

Tiếng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:

- Vút ! Soạt !

Hai đạo kinh phong nổi lên, phá vệt không gian bay vọt đến.

Hoàn Phong quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đâu, mà hiện thân thực cấp kỳ.

Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiếng bẩm:

- Tiện chức vẫn chờ tại đây !

Hoàng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét bảo:

- Các người mau thu phục con yêu nữ cho ta.

- Chúng tôi ... xin tuân pháp chỉ !

Tên Kim giáp lực sĩ cùng Hoàn Phong quái đồng ứng tiếng tuân mệnh. Cả hai tuốt nhanh binh khí nhắm ngay Nhan Như Ngọc xông tới tấn công.

Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắt “Bàn long luyện xích” chỉ đổi một chiêu thế mới mẻ hơn.

Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay vũ lộng song chùy “Tử kim trụ”, nhìn thấy hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bốn, năm mươi cân dư, hấn múa đôi chùy sắt vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồng thời cao giọng rống lên như hổ đói:

- Yêu nữ chớ hung hăng, hãy tiếp “Kim giáp thần” một vài chùy.

Chiêu thế rất trầm nặng, người hung, lực bạo xuất thủ như mãnh hổ gặp mồi.

Lúc bấy giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắng, làm sao dám đưa ra ứng thế tiếp chiêu, nàng chỉ uốn nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của Kim giáp thần, nhanh như chớp một tiếng thét nổi lên:

- Soạt !

Nàng tuốt nhanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu “Thất tinh cao chiếu” thuận đà xạ nhanh xuống thấp, kiếm phong tựa muôn đốm hàn tinh nhắm ngay Thái dương huyết của Kim giáp thần kích mạnh tới, thật là tinh xảo và nhanh khôn tả.

Kim giáp thần lợi hại không kém, đôi chùy “tử kim trụ” vũ lộng thành một vòng tròn lóe ra ánh hào quang tím nhợt, tả công hữu kích, dùng cương khắc nhu, bức thanh trường kiếm của Nhan Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đồng thời hấn buộc miệng nói to:

- Hãy xem bổ thủ sơn một chùy này nữa.

Vừa hét dứt, song chùy nhanh như gió áp vào tấn công Nhan Như Ngọc, khiến nàng thẹn đỏ mặt, tháo lui mấy bước.

Nguyên, Hồng hoa lệnh chủ lúc xuất thủ quá khinh địch, nàng đoán chắc đối phương sẽ thâm hồi chiêu thế, đỡ lấy kiếm phong lúc ấy nàng sẽ thừa cơ triển khai kiếm pháp hầu chiếm phần thắng lợi trước. Không ngờ vừa xuất thủ đã bị đối phương chế phục một cách dễ dàng, nên nàng sững sờ mặt tháo lui ra sau mấy bước. Nếu nàng kém nhận xét, liễu lĩnh, ắt trường kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Giữa lúc Nhan Như Ngọc cấp kiếm tháo lui, thì phía sau lưng Hoàn Phong quái vũ lộng Bàn long luyện xích, sợi xích sắt biến ra một chiêu "Truy hồn đoạt mệnh" nhắm ngay hông nàng phạt tới, nhanh như chớp đồng thời hấn buộc miệng hét to:

- Xem người chạy đâu cho thoát !

Thực là một chiêu khốc liệt, công kỳ bất ý xuất kỳ vô bị. không ai né tránh kịp !

Cừu Thiện Hiệp đứng một bên, thấy thế cả kinh kêu thất thanh:

- Ấy chết ... Nhan ...

- Toẹt !

Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạt đến mức độ nào chẳng nữa cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chồm chồm của sợi xích Bàn long ngoạm phải ...

Thật thế Hoàn Phong quái đưa tay giật mạnh sợi xích Bàn long, ngoạm bứt cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.

Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng "A !" rồi nín bật. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đối phương dùng binh khí xé rách đến cánh chỏ, nàng nhanh như cánh hồng đảo ngược thân mình ra sau, buộc miệng thét to:

- Người dám đánh lén bản cô nương !

Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong quái kịch mạnh hung hăng tựa hồ điên, bằng một chiêu liễu thân thí mạng.

Hoàn Phong quái đắc ý cười ha hả, vũ lộng Bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đối phương đồng thời hấn cao ngạo hét to:

- Yêu nữ ! ' Người dẫn thân vào cỏi chết !

Chiếc đầu Bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đối phương, nên Cừu Thiện Hiệp vừa nhát thấy đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiếu thắng ương ngạnh thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị lão Thiên Sư cho nằm xuống đất, thuận tay điểm vào Thụỵ huyết, đồng thời buộc miệng nói khẽ:

- Văn sinh cam thất lễ ?

Vừa nói dứt, chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng nhắm giữa tràng đấu hạ nhanh xuống, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.

Kim giáp thần thấy thế vội múa song chùy vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc công tới.

Cửu Thiên Hiệp thân người chưa xáp đến, mà chiêu thế đã thành, một chuồng cản ngay Kim giáp thần, một chuồng gạt phăng Hoàn Phong quái và buộc miệng gọi:

- Như Ngọc ! Mau thế ta cầm giữ tên chúa trùm này.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiến đấu vô cùng ác liệt, sự chết của nàng chỉ cách làn tơ kẻ tóc nên Cửu Thiên Hiệp nhúng tay vào, vì thế nàng nhận thấy chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muốn ai tiếp viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp ! Người không cần phải tiếp viện, lui mau !

Vừa hét dứt, nàng rút soạt bên hông thanh trường kiếm thứ hai, nhún mình bước đến giữa tràng, tay tả sử dụng kiếm chiêu cự với Hoàn phong quái, tay hữu tung thế “Phong vũ hồi đồng” lao nhanh mũi kiếm vào yết hầu “Kim giáp thần”. Giữa lúc cơn giận lên cao thân kinh lực toát ra như bốc khói, kiếm chiêu dùng đến mức tuyệt diệu, nên linh xảo và nhanh nhẹn vô cùng.

Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hổ tiếng với lời đồn đãi.

Nhanh đến nỗi mắt người trông chẳng kịp, lệ tựa hồ như ý tưởng lóe trong tim.

Tuyệt diệu như bức họa Huỳnh đình, dưới đời chưa ai sánh kịp.

Hoàn Phong quái vừa nhác thấy cách so gươm, một là biết ngay chiêu kiếm của Nhan Như Ngọc chẳng tầm thường, hai là ỷ lại trong tay mình có sợi Bàn long luyện xích, món binh khí độc đáo không hai, thành thử hấn chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa gờ cao Bàn long xích nhắm ngay đường kiếm của nàng đỡ mạnh.

Riêng Kim giáp thần lại không có ý nghĩ như thế, mà chỉ thấy kiếm phong bay sầm đến trước mặt nhanh nhẹn vô cùng, hấn chưa phân biệt được chiêu kiếm nào của Nhan Như Ngọc hay Cửu Thiên Hiệp, thì kiếm phong đã đáp ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hấn buộc miệng la lên:

- Ối chao !

Tiếng kêu đau đớn vừa thoát khỏi miệng thân mình hấn quay tròn như con vù, loạng choạng lùi ra sau lưng mấy bước.

Kim giáp thần mặt mày xám ngắt, cạnh bên vai hữu bị vết thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ối nhuộm ướt cả chiến bào.

Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thắng "Kim giáp thần", nên tình kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay "kim giáp thần" quay nhanh mình lại tấn công Hoàn Phong quái, đồng thời nàng nhướn mày nhìn Cừu Thiên Hiệp dương dương tự đắc bảo:

- Thiên Hiệp, ta giao tên giáp vàng cho người đấy !

Cừu Thiên Hiệp biết rõ "Hoàn Phong quái" có sợi xích sắt Bàn long rất nên lợi hại, chuyên ngọam binh khí địch thủ, do đó chàng không tấn công Kim giáp thần mà nhảy vọt đón đầu Hoàn Phong quái và trầm giọng nói như quát:

- Như Ngọc ! Người hãy bắt giữ tên "Kim giáp thần" để Hoàn Phong cho ta sửa trị !

Cả hai người không hện mà hòa nhau nhảy đến bên mình "Hoàn Phong quái" thân pháp nhanh như hai vì sao lặc.

Hoàn Phong quái hơi ái ngại, nhưng cố can đảm nói to:

- Ta chấp cả hai người tấn công cùng một lượt đấy !

- o O o -